Luku 1. Ensimmäinen päivä Päivä 1. Oletteko ikinä ollut niin omissa ajatuksissa, oman pään sisällä, että yli 9 tunnin bussimatka tuntuu noin vartin pituiselta? Koska minulle kävi juuri äsken niin. Katson bussin ikkunasta ulos ja näen kaunista luontoa, usvaista metsää ja maantietä. Olen katsonut samasta ikkunasta samanlaista maisemaa koko matkan ajan mutta joihinkin asioihin ei vain kyllästy. Ehkä se on vain hyvä että matka on mennyt nopeasti minulle, en kestä luokkaani. Tai eihän tälle kurjalle luokkaretkelle tullut kuin 4 oppilasta minun lisäkseni mutta se on jo liikaa. Minun lisäkseni täällä on Cody ja John, he ovat veljeksiä ja näyttävät melkein samoilta, molemmilla pitkät vaaleat hiukset ja lihaksikkaat vartalot. Sitten on Matt, vähän laihempi ja ruskeat hiukset omaava henkilö. Jokaisessa näissä ”herrasmiehissä” on jotain samaa, yhteinen mielenkiinnonkohde tai harrastus jos niin voisi sanoa, ja se on minuun kohdistuva jatkuva kiusaaminen, pilkkaaminen ja ylipäätään jatkuva päänaukominen. Tai nyt kun tarkemmin mietin, se on luultavasti koko luokkani yhteinen pakkomielle. Ehkä se johtuu siitä että olen todella ujo ja herkkä ihminen, niin herkkä että olen jo kerran itkenyt luokassa kun katsoimme leffaa. Minä itkin leffalle ja muut nauroivat minulle, näin leffapäivät toimivat meidän luokassa. Toinen syy voisi olla se että en näytä mitenkään miehiseltä tai millään tavalla hyvältä muutenkaan, hiustyyliäni voisi parhaiten verrata linnunpesään pään päällä, ylläni on vanhat farkut ja neuletakki joka näyttää siltä, että se on vähintään 100 vuotta vanha. Ja kun nämä asiat yhdistää niin lopputuloksena tulee ihminen kuka ei osaa hankkia kavereita tai olla mitenkään muutenkaan normaali nuori. Omaan vapaa aikaani kuuluu kotona istuminen ja runojen kirjoittaminen, minulla ei juuri ole kavereita kenen kanssa olla. Sanon itseäni yksinäiseksi sudeksi, se vain kuvastaa minua parhaiten. Mutta luokkalaiseni ovat keksineet minulle paljon muitakin lempinimiä, niin kuin mykkä ja idiootti. Voin vain todeta että luokallani on todella mielikuvituksellista porukkaa. Ainoa syy miksi istun nyt tässä bussissa matkalla jonnekin jumalan selän taakse on se että vanhempieni piti täksi viikoksi lähteä pois kotoa enkä voinut jäädä. Joten olen 10 päivää jumissa maailman ärsyttävimpien ihmisten kanssa keskellä ei mitään, ainoana pakokeinonani oma runovihkoni ja luonnon rauha. Tästä saattaa tulla elämäni kamalimmat 10 päivää, eikä elämäni ole tähänkään asti ollut ruusuilla tanssimista joten sen pitäisi kertoa jotain. Ainiin, luokkaretkelle tulee vielä mukaan Emily, ihastukseni. Sehän tästä vielä puuttui. Se luultavasti kuulostaa hyvältä asialta että saan olla ihastukseni kanssa samalla retkellä mutta se ei ole ja syinä siihen ovat muun muassa se, että Emily ei mitenkään voisi pitää minusta. Miksi? Koska hän on luokan yksi suosituimmista ja kauneimmista ihmisistä. Minä taas olen luokan yksinäisin luuseri joka näyttääkin vielä joltain variksenpelättimeltä. Joten vaikka haluaisin jutella hänen kanssaan en aio tehdä sitä, säästän hänet myötähäpeältä. Ehkä koko 10 päivää meneekin nopeasti kun tuijotan Emilyä ja toivon asioita mitä ei tule ikinä tapahtumaan, niin kuin parisuhde meidän välillä. Ihmisten tuijottaminen on melkeinpä syntiä mielestäni mutta hän on vain niin kaunis, hänen kauniit ruskeat hiuksensa, kauniit siniset silmänsä ja nätit kasvonsa ja kaikki muukin hänessä estävät minua kääntämästä katsettani pois hänestä. Hän on niin kuin seireeni minulle, kun näen hänet en voi muuta ajatellakaan, olen niin kuin robotti mikä lakkaa toimimasta, en vain ymmärrä miten joku voi olla noin kaunis. ” Viiden minuutin päästä ollaan perillä! ” Huutaa bussikuski ja keskeyttää minun unelmointini, olisin halunnut jumaloida hänen kauneuttaan vielä hetken. Palaan hiljalleen takaisin oikeaan maailmaan omasta taivaastani ja huomaan että käännyimme juuri pois päätieltä, ensimmäinen mutka muutamaan tuntiin, jännittävää. Katselen ulos ikkunasta ja ilta aurinko häikäisee silmiini. Ympärillämme on vähän peltoa ja lisää metsää joten maisema ei ole kummemmin muuttunut. En edes tiedä missä olemme, jossain Amerikan alueella missä kukaan ei varmaan ole käynyt aikoihin. Kello on 18.00 ja lähdimme matkaan noin kahdeksalta aamulla, joten olemme istuneet

bussissa noin 10 tuntia. Ajatus siitä että pian voin taas kävellä ja hengittää oikeaa ulkoilmaa tuo melkein hymyn kasvoilleni. Avaan kerran vielä reppuni ja tarkastan että kaikki on mukana, olen tehnyt saman jo neljästi, mutta kun on tylsää niin tekee mitä vain nähtävästi. Puoliksi kunnossa oleva retkikeitin, iso läjä purkkiruokaa, pari kirjaa, vihko ja kynä, kuulokkeet ja MP3 soitin, eli kaikki on mukana. Bussin tavaratilassa on lisäksi teltta koska ulkona nukkuminen ei houkuta, lisää ruokaa ja makuupussi. Nostan pääni repusta ja katson kun pojat puhuvat keskenään ja nauravat, ehkä minulle, ehkä ei. Emily katsoo itseään peilistä ja laittaa hiuksiaan. Opettaja juttelee bussikuskin kanssa kaikesta maan ja taivaan välillä, heidän keskustelussaan ei ole ollut yhtäkään taukoa koko matkan aikana. Mikään ei ole muuttunut matkan aikana, en malta odottaa kuinka pitkästyttävät 10 päivää minulla on edessä. ” Hei mitä kyyläät” Huutaa John omalta paikaltaan. En vastaa mitään, ei huvita. Aina kun joku luokassa nauraa minusta tuntuu että kyseinen henkilö nauraa minulle, ehkä siksi että niin on käynyt usein ja yleensä olen se naurunaihe. Olen jo tottunut siihen joten en jaksa enää reagoida siihen mitenkään, mutta vaikka olisinkin tottunut ei se tarkoita etteikö se sattuisi. Isoin toivomus minulle olisi että edes joku tulisi juttelemaan ja huomaisi että tämän ruman ulkokuoren sisällä voi ehkä olla jotain hienoa. Yhtäkkiä bussikuski lyö jarrut pohjaan, taidetaan viimein olla perillä. Kuristun melkein turvavyöhöni jarrutuksen seurauksena, ja he vielä sanovat että turvavyöt ovat turvallisia. Bussin ovet aukenevat ja auringon valo tunkee sisälle, bussin ikkunat ovat niin himmeät ja likaiset, että valolla on vaikeuksia päästä kaikesta siitä sotkusta läpi. Istun yksin bussin takana joten takaovella ei ainakaan ole ruuhkaa. Kun astun bussista ulos, en saa pidettyä silmiäni auki koska pihalla on niin kirkasta. Kestää noin puoli minuuttia ennen kuin saan näköni takaisin ja saan otettua bussin tavaratilasta telttani ja muut kamppeeni. Kävellessäni poispäin bussista Matt tönäisee minua selkään ja käskee mennä pois edestä. Jatkan vain kävelyä, minkäänlainen väittely näiden idioottien kanssa ei nyt houkuta. Leirialueemme on kauniilla aukiolla keskellä metsää. Haluaisin laittaa telttani muualle, kauas muista mutta se ei onnistu, opettaja on liian huolissaan että jollekin voi tapahtua jotain jos lähtee liian pitkälle seikkailemaan. Tavallaan ymmärrän, tosin ainoa syy miksi opettaja on siitä huolissaan on se, että hän ei halua maksaa mahdollisia tapaturmavakuutuksia. Kun saan telttani kasattua, mieleni tekee lähteä pienelle kävelylle ennen iltapalaa. Huomasin että pojat jättivät omat telttansa aukion toiselle puolelle, mikä on hyvä, koska en halua nukkua alle 10 metrin päässä heistä. Emilyn teltta on nuotiopaikkaa vastapäätä, ja niin on Emilykin. Huomasin että jäin taas tuijottamaan häntä, joten käännän katseeni pois ennen kuin hän näkee. En vain ymmärrä mikä hänessä on, olen niin toivottoman ihastunut häneen. Lähden kävelemään poispäin aukiolta ja yritän hetkeksi aikaa unohtaa toivottoman unelmointini. Hassua miten aina kun kävelen luonnossa, eksyn kokonaan ajatuksiini. Luonnossa on vain jotain mikä inspiroi minua erittäin paljon ja syvällisellä tasolla, ihan kuin astuisin johonkin eri maailmaan, maailmaan mitä voin itse ohjata ajatuksillani. Tämän pienen ajatusmatkan aikana päädyn järven rannalle, noin parin sadan metrin päähän aukiolta. Järven vesi on niin tyyntä että vastaranta heijastuu siitä, niin kuin jossain täydellisessä valokuvassa. Jään hetkeksi aikaa rannalle olevan kiven päälle istumaan ja keskityn ympäristööni. Kuulen lintujen laulua, puiden kahinaa tuulessa, kaikki on niin kaunista ja harmonista. Hetkeksi aikaa unohdin että olen luokkaretkellä, edes idiootti luokkani ei voi pilata tätä inspiroivaa hetkeä minulta, onneksi saan olla täällä yksin. Yhtäkkiä hiljaisuuden rikkoo outo kahina takanani olevasta metsästä, kuulen myös oksan halkeavan. Olenko sittenkään yksin? Jään katsomaan metsään päin hetkeksi kunnes tulen siihen johtopäätökseen että kuulin vain omiani. Kaivan taskustani vihkoni minkä otin mukaan, istun kivelle ja kirjoitan vielä yhden runon ennen kuin palaan leiriin. ” Haluan olla vapaa Vapaa kaikista Kahleista Ongelmista, Ja niiden

ajattelusta Haluan elämästäni pois Kaikki asiat Mitä eivät eteenpäin viedä vois En halua pysähtyä Haluan elää Jonain päivänä Vielä vapaudun ” Kun palaan leirille kello on jo melkein kahdeksan, aika kului nopeasti järven rannalla eksyneenä omiin ajatuksiin ja unelmiin. Huomaan että kaikki istuvat jo nuotion ympärillä ja ovat aloittamassa syömistä. Vihaan tulla myöhään paikalle, se on niin noloa. Istahdan vähän punastuneena nuotion lähellä olevan tukin päälle ja ennekuin ehdin edes hengähtää kysyvät pojat melkein yhteen ääneen, ” Missäs sä olit hä? ” ja nauravat perään. ” kävin vain.. kävelyllä.. ” vastaan nolostuneena ja katson alaspäin. John toistaa mitä sanoin ja nauraa perään, minun teki mieli lähteä vain pois mutten kehdannut. ” Käyttäytykää nyt pojat! ” Opettaja sanoo tuimasti ja tekee tästä tilanteesta vielä nolompaa minulle, mahtavaa. Iltapalan jälkeen kello on yli yhdeksän ja ajattelin mennä jo nukkumaan. En nukkunut viime yönä ollenkaan koska ajatus tästä leiristä piti minua hereillä. Katson vielä kerran Emilyä kun hän istuu telttansa vieressä yksin. Ehkä minun pitäisi jutella hänelle, että hän saisi seuraa. Tosin jokainen tällä leirillä on parempaa seuraa kuin minä, mutta haluaisin vain jutella hänellä. ” Ehkä huomenna ” ajattelin, sanon niin joka päivä joten se ei paljon lohduttanut. Suljen teltan oven, laitan pään tyynyyn ja yritän saada unta, vielä 9 päivää jäljellä, kyllä siitä jotenkin selviää. Mikä sua vaivaa?? Lähde siten pois äläkä enää ikinä tule takaisin! Vihaan sinua yli kaiken! Katso nyt mitä olet tehnyt, katso tätä perhettä! ” Olkaa hiljaa, molemmat! ” Huudan ja nousen nopeasti istumaan patjalleni, tuntuu etten saa henkeä ollenkaan. Se oli vain painajainen, se oli vain painajainen. Pyyhin hiet pois otsaltani ja katson kelloa joka näyttää kahta yöllä. Yöllä herääminen on minulle jotenkin tuttua mutta en ole ikinä herännyt näin hiestä märkänä ennen. Raotan teltan ovea pikkuisen ja huomaan täysikuun taivaalla, kaikkialla oli hiljaista ja kaikki ovat nukkumassa, onneksi en herättänyt ketään huudoillani. Nousen ylös teltasta ja lähden kävelylle, ei minua edes väsytä enää joten se on ihan sama. Kävelen hiljaa aukion läpi etten vain herätä ketään. Muutaman minuutin päästä löydän itseni saman järven rannasta jossa olin päivällä, suunnistaminen tänne oli hitusen vaikeampaa koska pimeässä kaikki näyttää samalta. Onneksi onnistuin pimeydestä huolimatta löytämään oman runoilukiveni. Istun kivelle ja mietin unta mihin heräsin, se kertoi vanhempieni erosta ja siitä kuinka rankkaa se silloin oli koko perheelleni. Mietittyäni unta ja omaa menneisyyttäni tunnen kyyneleen tippuvan poskelleni, sitten toisen ja kolmannen. Näin käy aina kun mietin sitä kaikkea, enkä saa sitä usein pois mielestäni. ” Miksi en voi olla vain onnellinen, miks olen yksin ” sanoin ääneen vaikkei sanoistani saa mitään selvää itkemisen takia. Yleensä en mieti itseni vahingoittamista millään tavalla mutta nyt mieleeni tuli vain itseni hukuttaminen allani olevaan järveen, ei kukaan minua kaipaisi, ei kukaan välittäisi. ” Miksi itket, onko kaikki hyvin ” Huolestuneen kuuloinen ääni kuului takaani. Outo tunne valtaa koko kehoni, tunnen tuon äänen. Käännän päätäni hitaasti taakse ja näen Emilyn seisovan takanani. Samalla sekunnilla käännän pääni takaisin eteen ja sykkeeni nousee noin kolmeensataan lyöntiin minuutissa. ” Emily on takanani?! ” ajattelin. Emily istahtaa viereeni kivelle, katsoo minua silmiin ja kysyy samaa kysymystä uudelleen. En tiedä yhtään mitä vastata, olen ihan lukossa. ” mietin vain menneitä ja sellaista... ” vastasin samalla kun pyyhin kyyneleitä pois poskiltani. ”miksi olet näin myöhään hereillä ” jatkoin. ” En saanut unta vain, mietin kaikkea. kuulin askelia ja päätin seurata sinua. Halusin tietää minne olit menossa. Eihän haittaa jos jään? ” Emily vastasi. En ymmärrä tätä tilannetta alkuunkaan, en ymmärrä miten tämä on mahdollista, mutta sen tiedän että juttelen emilyn, oman ihastukseni kanssa. Onko tämä unta? ” Miksi haluaisit jutella kanssani, tiedät hyvin että olen vain toivoton luuseri” sanon hänelle hiljaa, en tiennyt mitä muutakaan sanoa. Emily ottaa kädestäni hellästi kiinni ja sanoo ”En minä pidä sinua luuserina, enkä ymmärrä miksi muutkaan pitävät. Olen oikeastaan halunnut jutella ja piristää sinua mutten ikinä tiennyt mitä sanoa” Olen aivan

sanaton, voiko tämä oikeasti olla totta? ” Mutta sinähän hengaat muiden meidän luokkalaisten jätkien kanssa ja jokainen heistä varmasti vihaa minua. ” Kysyin ihmettyneenä. Ihan kuin yhtäkkiä olisin saanut uskallusta puhua niin kuin ihminen, tämäkin on uutta minulle. ” En tykkää heidän seurastaan yhtään, he henggaavat minun kanssa enkä minä heidän. Jos totta puhutaan niin inhoan heitä, oikeastaan olen aina halunnut henggata sinun kanssasi koska vaikutat mukavan rauhalliselta ja kivalta. Sitä paitsi olet aika söpö. Mutta en vain ole tiennyt miten lähestyä, anteeksi. ” Emily vastaa minulle hänen ihanan rauhallisella äänellään. Punastun aivan tulipunaiseksi ja tuntuu että sykkeeni nousi korkeammalle. Miten kaikista maailman ihmisistä minä voisin olla söpö? Kokoajan kyseenalaisten enemmän ja enemmän onko tämä edes oikeaa elämää enää. ” e-e-ei se mitään hei. Olen minäkin halunnut jutella vähän kanssasi... ” vähän aikaa sitten mainittu uskallukseni katosi juuri, nyt kuulostan taas omalta änkyttävältä itseltäni. Katson häpeissäni alaspäin ja punastun lisää, ” anteeksi, en taida olla kummoista seuraa” sanon hiljaa. ” Olet sinä! Ei tarvitse hävetä yhtään, pieni ujous on vain todella söpöä mielestäni. Sinun kanssa on kivaa jutella” Emily vastaa ja puristaa kättäni vähän kovempaa. En ole ikinä ollut yhtaikaa näin hämilläni, näin onnellinen ja näin nolostunut elämässäni. Ja ennen kuin ehdin vastata mitään ottaa emily minua olkapäästä kiinni ja sanoo ” hei, meidän pitäisi mennä ehkä nukkumaan pian. Tule huomenna tähän samaan paikkaan samoihin aikoihin jooko? En vielä halua jutella päivällä ettei pojat ihmettele. Kaikki järjestyy vielä senkin hölmö. ” ” jo-o-oo toki voin tulla, olisi kiva jutella lisää. Ja kiitos ” Kuulostan luultavasti aivan idiootilta, eikä kokonaan punaiset kasvot tee asiasta yhtään helpompaa. Emily hihittää hiljaa ja silittää hiuksiani. Ennen kuin ehdin katsoa häntä silmiin, hän kääntyy ja lyö hiuksillaan kasvojani. Jään kivelle vielä istumaan kun katson Emilyn kävelevän kohti telttaansa. Haluaisin pyörtyä vain tähän, tuntuu että olisin juuri ottanut yliannostuksen kaikkia maailman huumeita. Tunnen oloni niin rennoksi ja iloiseksi, ihan kuin koko synkkä menneisyyteni olisi juuri kumitettu pois mielestäni. Matka takaisin teltalle tuntui siltä että olisin vain leijunut sinne enkä ottanut askeltakaan. Suljen teltan oven, kaadun patjalleni ja katson teltan kattoon. Mitä ihmettä juuri tapahtui, onko tämä edes todellista? Maailman ylivoimaisesti kaunein ihminen jutteli juuri minulle eikä edes haukkunut minua? Tuntuu kuin olisin taivaassa ja Emily olisi kyseisen taivaan jumalatar joka juuri kaikista siellä olevista ihmisistä huomio minut ja vain minut. Jos tämä on unta niin toivon etten ikinä heräisi, tosin olen aika varma että tämä on niin totta kuin voi vain olla. Luku 2. Hylätty rakennus Päivä 2. Kellon on tasan minuuttia vaille yhdeksän. Eli minuutin päästä opettaja huutaa niin kovaa kuin pystyy kuin mikäkin mölyapina. Itse en ole nukkunut luultavasti minuuttiakaan, ei ainakaan tunnu siltä. Ehkä eilinen tuntui niin unelta etten tarvitse oikeaa unta enää ollenkaan. Aloin miettimään että ehkä tämä leiri onkin loppujen lopuksi hyvä asia, voin vain kuvitella mistä saan puhua Emilyn kanssa tänä iltana. Menisipä tämä päivä vain nopeasti koska tällä hetkellä Emilyn kanssa jutteleminen on ainoa asia mikä minua kiinnostaa. ” Heräätyyss!! ” Huutaa opettaja useamman kerran, kello löi siis yhdeksän. Avaan puhelimeni etukameran ja katson itseäni ja totean että näytän melkeinpä kuolleelta. Saisinpa jäädä vain telttaan miettimään asioita, valitettavasti opettajalle ei riitä syyksi se että on muuttunut zombiksi yön aikana. Huokaisen syvään ja avaan teltan oven. Aina yhtä kaunis auringonnousu häikäisee suoraan silmiini ja koko ympäristö on hetken aikaa kokonaan valkoisen värinen. Opettaja huutaa jotain mutta en saa sanoista selvää, tuntuu että olen sumun keskellä jossain aivan muualla kuin leirissä. Isoimpana syynä sekavuuteeni on luultavasti väsymys ja olen nyt varma etten nukkunut yhtään viime yönä, mahtavaa. Pian näköni ja muutkin aistini alkavat taas toimia jotenkin normaalisti ja huomaan että koko luokkani istuu nuotion vierellä ja opettaja katsoo minua päin. ” Mike, tule jo tänne, muut ovat olleet hereillä jo pitkän aikaa ” Hän sanoo minulle.

Huokaisen toisen kerran ja nousen vaivalloisesti ylös. Pojat nauravat ja kuiskivat keskenään jotain, luultavasti minulle koska tulen myöhässä paikalla. Emily ei onneksi naura minulle, hän näyttää olevan vähän allapäin. Pitäisiköhän minun mennä viereen istumaan, vai onko hän sen takia allapäin, että ei haluakkaan jutella kanssani koska ymmärsi, millainen ihminen olen? Opettaja tavanomaisesti katkaisee ajatukseni kulun niin kuin aina ja sanoo ” Pientä ilmoitus asiaa, tässä parin kilometrin päässä on vanha hylätty rakennus ja sinne ei sitten ole mitään asiaa onko selvä? Se ei ole turvallinen paikka ja koko rakennus voi sortua milloin vain joten sinne ei mennä ” Pojat vain nauravat eivätkä sano mitään. He ovat niin epäkohteliaita ja ylimielisiä että pelkästään heidän näkemisensä saa minut suuttumaan. Itseäni kiinnostaisi tavallaan käydä siellä, hylätyt paikat kiehtoo minua. Ajatus siitä että voin olla jossain minkä ihmiset ovat jättäneet taakseen syystä tai toisesta on vain liian paljon että voisin jättää sen väliin. Jatkuu...